

Epistola 1 Ioan (4)

Capitolul 4

Henry Allen Ironside

© SoundWords, Online începând de la: 30.04.2024, Actualizat: 30.04.2024

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

TRĂIND ÎN DRAGOSTEA LUI DUMNEZEU

Isus Hristos venit în trup (v. 1-6)

Versetul 1

1. Ioan 4.1: Preaiubiților, nu credeți orice duh, ci încercați duhurile dacă sunt din Dumnezeu; pentru că mulți falși profeți au ieșit în lume.

Sfânta Scriptură recunoaște faptul că există o lume spirituală invizibilă, iar în această lume există atât duhuri bune, cât și duhuri rele. Despre îngerii Săi duhuri [vânturi] și pe slujitorii Săi, flacăra de foc” (Evrei 1.7; Psalmul 104.4). Aceste duhuri bune îndeplinesc o slujbă deosebită pentru poporul lui Dumnezeu pe pământ, căci citim: „Nu sunt toți duhuri slujitoare trimise pentru a le sluji celor care vor moșteni mântuirea?” (Evrei 1.14). Slujirea lor are mai mult de-a face cu binefacerile pământești decât cu prezentarea adevărilor spirituale. Există un alt Duh, care este mai mare decât toate duhurile create și a cărui sarcină este să ne călăuzească în tot adevărul: Acesta este Duhul Sfânt al lui Dumnezeu. În calitate de credincioși, nu trebuie să ne adresăm îngerilor pentru îndrumare și înțelegere, ci Mângâietorului, Duhul Sfânt. Această a treia Persoană a Treimii a venit în lume pentru a ne aduce lucrurile lui Hristos și pentru a ni le revela.

Pe de altă parte, există o împărăție al duhurilor rele. În Efeseni 6.12 se spune: „Lupta noastră nu este împotriva sângelui și a cărnii, ci împotriva stăpânilor, împotriva autorităților, împotriva stăpânilor lumii întinericului acestuia, împotriva puterilor spirituale ale răutății în cele cerești”. Este posibil ca o persoană să se afle sub controlul Duhului Sfânt într-o asemenea măsură încât El să o poată folosi pentru a răspândi adevărul lui Dumnezeu într-un mod puternic. La fel este posibil ca o persoană să se afle sub controlul duhurilor rele și să învețe minciuni în loc de adevăr. Atunci când o persoană se află sub controlul acestora, va încerca să-i îndepărteze pe alți oameni de la mesajul revelat, pe care Dumnezeu l-a dat în Cuvântul Său, și să-i aducă în robia unei forme de rătăcire. Prin urmare, este important să putem face distincția între Duhul adevărului și duhul rătăcirii.

În primele zile ale Bisericii creștine, au existat unii care au venit în adunări pretinzând că vorbesc prin Duhul lui Dumnezeu, dar care învățau ceva care era contrar a ceea ce era explicat în mod clar în Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea, Ioan a scris: „nu credeți orice duh, ci încercați duhurile dacă sunt din Dumnezeu”. Dar cum testăm duhurile? Prin studierea Sfintei Scripturi, pentru a vedea dacă ceea ce spun ei este în concordanță cu ceea ce este revelat în Biblie, deoarece aceasta a fost dată prin inspirația lui Dumnezeu: „Oameni sfinți ai lui Dumnezeu au vorbit sub puterea Duhului Sfânt” (2. Petru 1.21). Prin urmare, nimeni care vorbește cu adevărat prin Duhul Sfânt nu va învăța ceva care să contrazică această revelație.

Avertismentul lui Ioan are o importanță enormă și astăzi, deoarece există încă mulți oameni care pretind că interpretează mesajul lui Dumnezeu pentru oameni și că se află sub călăuzirea Duhului Sfânt; în realitate, însă, ei sunt controlați de duhuri rele. Ei vorbesc lucruri pe care nu ar trebui să le vorbească. Scriptura spune că, de dragul banilor, mulți profeți falși au ieșit în lume [Mica 3.11]. Un profet nu este neapărat cineva care prezice viitorul, ci mai ales cineva

care vine la oameni cu un mesaj de la Dumnezeu: „Cine profețește vorbește oamenilor spre zidire și încurajare și mângâiere” (1. Corinteni 14.3). Așadar, dacă cineva vine și pretinde că este un mesager al lui Dumnezeu, el trebuie testat prin Cuvântul lui Dumnezeu. Acest test ne este arătat în versetele 2 și 3:

Versetetele 2,3

1. Ioan 4.2,3: Prin aceasta cunoașteți Duhul lui Dumnezeu: orice duh care Îl mărturisește pe Isus Hristos venit în carne este din Dumnezeu; și orice duh care nu Îl mărturisește pe Isus Hristos venit în carne nu este din Dumnezeu: și acesta este duhul lui Antihrist, despre care ați auzit că vine, și acum este deja în lume.

Observă simplitatea acestui test: Mărturisește o persoană că Isus Hristos a venit în carne sau neagă doctrina întrupării? Dacă o persoană mărturisește întruparea, ea este de la Dumnezeu. Aceasta nu înseamnă că tot ce învață ea în mod automat biblic, dar el are o bază corectă, dacă mărturisește întruparea Domnului nostru Isus Hristos.

Noi începem - întregul sistem doctrinar creștin începe - cu întruparea, nu cu o *apoteoză* [= înălțare, urcarea unei ființe umane la Dumnezeu; divinizarea unei ființe umane]. Nu-mi place să folosesc acest termen teologic, pentru că unii dintre voi se vor întreba ce înseamnă. Dar este un termen atât de potrivit și este în contrast direct cu termenul de *întrupare* (devenire ființă omenească). Cuvântul *apoteoză* provine din două cuvinte grecești; un cuvânt [*apo*] înseamnă „din, de la”, iar celălalt cuvânt [*theos*] înseamnă „Dumnezeu” sau „divinitate”.

Așadar, vorbim despre o apoteoză ca despre o persoană care se află complet sub influența lui Dumnezeu - o persoană divinizată. Sunt mulți slujitori și învățători din zilele noastre care învață că Domnul nostru Isus Hristos ar fi fost un tânăr remarcabil; un copil născut în această lume, care ar fi fost în multe privințe superior oricărui alt copil; un geniu religios, care ar fi fost de la început înflăcărat pentru Dumnezeu. Singurul Său scop în viață ar fi fost cunoașterea tot mai mare a Divinității. El ar fi fost mereu orientat spre Dumnezeu. Ei învață că Isus ar fi fost atât de constant sub influența lui Dumnezeu și atât de impregnat de El, încât în cele din urmă ar fi fost ca Dumnezeu. Prin urmare, L-am vedea pe Dumnezeu manifestat în Isus Hristos. Aceasta este o apoteoză și este învățată în mod obișnuit de așa-numiții moderniști. Ei neagă întruparea și afirmă o apoteoză. Cuvântul lui Dumnezeu nu învață apoteoză, ci învață întruparea.

Ce înțelegem prin întrupare? Vrem să spunem că Dumnezeu, care există din eternitate în trei Persoane - Tatăl, Fiul și Sfântul Duh - a dorit să se facă cunoscut oamenilor și să ia asupra Sa păcatul și vina oamenilor, pentru a face ispășire deplină pentru ei. El S-a coborât în har în Persoana Fiului, pentru a Se face una cu omenirea și a devenit Om, luând carne și sânge. Dar ține minte, Dumnezeu a fost cel care a făcut aceasta. Copilașul din Betleem nu era doar un Copil remarcabil, născut cu un mare instinct religios, ci acest Copilaș era Dumnezeu Fiul. Era Dumnezeu, care S-a smerit în har, ca să locuiască în pântecul fecioarei și S-a născut în această lume ca Om. Dar El nu a încetat să fie Dumnezeu nici măcar pentru o clipă. „Orice duh care Îl mărturisește pe Isus Hristos venit în carne este din Dumnezeu”. Nu că Isus Hristos a început să existe atunci când S-a născut în lume, ci că El a venit - de unde? - din cer.

Aceasta este întruparea, iar orice duh care mărturisește aceasta este din Dumnezeu.

Te-ai gândit vreodată ce expresie remarcabilă este aceasta: „Isus Hristos a venit”? Tu te-ai născut în lume; nu aveai nicio existență înainte de a fi conceput. În mod poetic întrebăm:

*Dragul meu Copil, de unde vii?
De peste tot de aici.
De unde sunt ochii albaștri?
Au venit din cerul albastru.¹*

Dar asta e doar poezie. Tu ai început aici, pe pământ. Ai luat ființă atunci când te-ai născut din părinții tăi. Dar Isus nu a început să existe doar atunci când S-a născut în iesle și a fost legănat. El a coborât în această lume din cea mai înaltă glorie a cerului, pentru a fi Mântuitorul lumii. El, care era mai presus de toți îngerii - El, Creatorul lor - a devenit puțin mai prejos decât aceste ființe glorioase, pentru ca, prin harul lui Dumnezeu, să guste moartea pentru fiecare om [Evrei 2.9].

Oamenii pot afirma solemn că Îl onorează, în timp ce învață o apoteoză. Ei pot afirma solemn că au o părere înaltă despre El, vorbind despre El ca despre cel mai mare geniu religios, pe care lumea l-a cunoscut vreodată. Ei pot merge chiar atât de departe precum necredinciosul francez Renen, care a declarat: „De acum înainte, nimeni să nu mai facă distincție între tine și Dumnezeu”. Dar Renen voia să spună doar că Isus, un om, a devenit atât de asemănător cu Dumnezeu, încât L-am văzut pe Dumnezeu revelat în El. Aceasta nu este întruparea. Marele adevăr este „că Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, nesocotindu-le greșelile lor și punând în noi cuvântul împăcării” (2. Corinteni 5.19). „Și cu adevărat, mare este taina evlaviei: «Dumnezeu S-a arătat în carne, a fost îndreptățit în Duh, a fost văzut de îngeri, a fost predicat între națiuni, a fost crezut în lume, a fost primit sus în glorie»” (1. Timotei 3.16). Aceasta este mărturisirea creștină. Oamenii pot mărturisi că Îl onorează pe Isus recunoscându-L ca fiind cel mai puternic dintre cei puternici, cel mai mare dintre toți oamenii mari ai lumii sau cel mai minunat dintre toți învățătorii morali. Dar, în realitate, ei nu fac decât să-L degradeze, dacă nu-L recunosc ca Dumnezeu mai presus de toate. Isus este Dumnezeu întrupat.

Negarea acestei învățături fundamentale este duhul lui antihrist. Indiferent dacă această negare este prezentată în termeni duri sau ignoranți sau într-un limbaj frumos, ea este negarea întrupării. A-L imagina pe Isus ca fiind altcineva decât Dumnezeu - Creatorul, care a devenit Om pentru răscumpărarea noastră - înseamnă a nega adevărul despre El, dezvăluit în această carte și este duhul lui antihrist.

Versetul 4

Apostolul se adresează credincioșilor cu un cuvânt de avertizare și spune

1. Ioan 4.4: Voi sunteți din Dumnezeu, copiilor, și le-ați învins, pentru că Cel care este în

---

voi este mai mare decât cel care este în lume.

Niciunul dintre noi nu ar fi ceea ce este, fără lucrarea Duhului Sfânt. Nu este o întâmplare faptul că cineva crede în divinitatea lui Isus și alta nu. Nici un om nu L-ar recunoaște vreodată pe Isus ca Dumnezeu întrupat, dacă nu ar fi fost luminat de Duhul Sfânt. Chiar dacă oamenii îl recunosc doar cu mintea, o fac pentru că Dumnezeu le-a luminat mintea. Dar atunci când oamenii se pleacă la picioarele Mântuitorului și îl recunosc ca Domn și Mântuitor al lor, aceasta este lucrarea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu, care le câștigă inimile pentru Sine. Din acel moment, El este Cel care locuiește în ei și îi conduce într-o lumină mai deplină și mai clară și le permite să învingă. Credinciosul nu se laudă cu sine însuși, ci îi dă toată gloria lui Dumnezeu, pentru că l-a luminat și i-a salvat sufletul.

Responsabilitatea mea începe aici. Duhul lui Dumnezeu luminează mintea și exersează conștiința, iar eu urmez călăuzirea Lui până când ajung la acceptarea și recunoașterea deplină a lui Isus Hristos ca Mântuitor și Domn. Omul care urmează călăuzirea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu trebuie să-L vadă în Isus Hristos pe Dumnezeu Fiul, care a devenit Om pentru răscumpărarea noastră. Ioan le-a spus acestor credincioși: „Voi sunteți din Dumnezeu”. Atunci când spunem că noi credem în Domnul Isus Hristos, ne referim la mult mai mult decât la simpla acceptare a unei doctrine despre Dumnezeirea lui Isus Hristos. Dacă îl recunosc pe Isus Hristos ca Dumnezeu, dacă îi datorez loialitatea inimii și a vieții mele și dacă am fost condus de Duhul lui Dumnezeu să-mi pun încrederea în El, atunci asta mă face un creștin credincios.

A crede în El înseamnă a avea încredere în El. Ai putea să stai pe malul mării și să te uiți la o navă mare care stă ancorată și să spui: „Cred că este o navă magnifică. Cred că este perfect în stare să navigheze și că are un echipaj bun. Cred că m-ar duce într-o călătorie lungă”. Poți să crezi toate acestea, dar dacă nu te urci la bordul navei, aceasta nu te va duce niciodată. La fel și tu poți să crezi cu mintea ceea ce este consemnat despre Isus Hristos, poți recunoaște tot ceea ce spun Scripturile despre El, dar dacă nu te încredințezi Lui, El nu va fi niciodată Mântuitorul și Răscumpărătorul tău. Când te încrezi în El, intri în această familie despre care scrie Ioan și ești făcut copil al lui Dumnezeu. Așa se poate spune despre tine: „Sunteți din Dumnezeu, copii”. Când te îndepărtezi de lume și umbli în ascultare de Cuvântul Său, devii membru al familiei Sale, nu prin vreo putere proprie, ci prin Duhul Sfânt care locuiește în tine, căci „pentru că Cel care este în voi este mai mare decât cel care este în lume”.

Versetul 5

Cei care neagă Dumnezeirea Domnului nostru sunt din această lume. Ei vor fi întotdeauna plăcuți în ochii lumii, căci:

1. Ioan 4.5: Ei sunt din lume; pentru aceasta vorbesc ei ca din lume și lumea îi ascultă.

Lumea îl va ridiculiza întotdeauna pe omul care mizează totul pentru veșnicie pe o revelație divină și îl va onora pe cel care spune: „Nu accept nimic de la Dumnezeu. Mă bazez în întregime pe judecata mea sănătoasă”. Lumea înțelege acest fel de vorbire, pentru că înțelepciunea lui Dumnezeu este o nebunie pentru înțelepții lumii, dar „așa a binevoit

Dumnezeu ca, prin nebunia predicării [nu: prin propovăduirea nebună], să mântuiască pe cei care cred” (1. Corinteni 1.21). Cei care sunt născuți din Dumnezeu au o înțelegere care depășește cu mult cele pământești.

Versetul 6

1. Ioan 4.6a: Noi suntem din Dumnezeu; cine Îl cunoaște pe Dumnezeu ne ascultă; ...

Nu egoismul îl determină pe Ioan să spună: „Noi suntem din Dumnezeu”. Acesta era un adevăr pe care el și colegii săi apostoli îl puteau revendica pentru ei înșiși, după ce au avut privilegiul de a trăi cu Domnul timp de trei ani și jumătate. Ioan a spus despre Isus Hristos: „Cuvântul S-a făcut carne și a locuit printre noi (și noi am privit gloria Lui, glorie ca a Singurului de la Tatăl), plin de har și de adevăr” (Ioan 1.14). Deoarece Ioan Îl cunoștea foarte bine, el cunoștea dovada de netăgăduit că Isus era mai mult decât un om. Când a murit și a înviat triumfător din mormânt, ei L-au cunoscut pe baza învierii și credința lor a fost reconfirmată. Mai târziu, când Duhul Sfânt S-a pogorât peste ei la Cincizecime și le-a adus mesajul că Hristos înviat a fost înălțat la dreapta lui Dumnezeu, ei au fost împuterniciți să meargă și să propovăduiască Evanghelia. Nu a mai existat nicio îndoială - ultimul rest de necredință a dispărut și au putut spune: „Știm că ,suntem din Dumnezeu”.

1. Ioan 4.6b:... cine nu este din Dumnezeu nu ne ascultă. Prin aceasta cunoaștem duhul adevărului și duhul rătăcirii.

Orice om, care Îl cunoaște pe Dumnezeu, va asculta de Cuvântul lui Dumnezeu. Ne putem testa pe noi înșine prin aceasta. Accepti tu mărturia care este dată în Cuvântul lui Dumnezeu - mărturia Domnului nostru Însuși? Cel care este din Dumnezeu ascultă de această mărturie, iar cel care nu este din Dumnezeu o respinge. Ioan spune: „Prin aceasta cunoaștem duhul adevărului și duhul rătăcirii”. Ce lucru binecuvântat este să-L cunoaștem pe Dumnezeu așa cum S-a revelat în Domnul nostru Isus Hristos. Ce minunat este să cunoaștem că El a venit atât de aproape de noi. Isus, Sfântul nemărginit - Cel pe care bietele noastre minți finite nu-L pot înțelege - a devenit Om, pentru ca în El să-L putem vedea pe Dumnezeu revelat în toată plinătatea Sa. Nu ar trebui să-L lăudăm și să ne închinăm Lui?

Viața și împăcarea în Hristos (versetele 7-10)

După intercalarea din versetele 1-6, în care credincioșii sunt avertizați împotriva învățătorilor falși și a duhurilor rele, care încearcă să îndepărteze inimile poporului lui Dumnezeu de Hristos, apostolul revine la subiectul său anterior: dragostea care mărturisește despre natura divină.

Versetul 7

1. Ioan 4.7a: Preaiubiților, să ne iubim unii pe alții, pentru că dragostea este din Dumnezeu. ...

Dacă îți amintești de studiul nostru asupra cuvintelor din capitolul 3, vei ști că există două

cuvinte pentru dragoste în Noul Testament: *phileo* și *agapao*. Cuvântul *phileo* se referă la o afecțiune pur umană, deși este folosit o singură dată când se vorbește despre Dumnezeu ca Prieten al omului. Cuvântul *agapao* vorbește despre o afecțiune complet dezinteresată, o dragoste care se vede în toată plinătatea ei în Dumnezeu Însuși și care s-a manifestat în Domnul nostru Isus Hristos aici, pe pământ. Când apostolul spune: „Preaiubiților, să ne iubim unii pe alții”, el nu încurajează doar la o afecțiune naturală, ci are în vedere o afecțiune divină. În calitate de credincioși, dragostea lui Dumnezeu este revărsată în inimile noastre prin Duhul Sfânt. Întrucât posedăm o natură nouă și divină, deoarece suntem născuți din nou, este firesc ca cei care cred în Domnul Isus să iubească. „Să ne iubim unii pe alții, pentru că dragostea este din Dumnezeu”. Această dragoste este pur și simplu expresia naturii divine, pe care El a implantat-o în noi. Dacă găsești pe cineva care nu este caracterizat de dragostea divină și care poartă numele de creștin, poți fi destul de sigur că nu este încă născut din nou. Pe de altă parte, ar trebui să fim atenți să nu facem judecăți pripite, ca nu cumva noi înșine să nu dăm dovadă de dragoste divină.

1. Ioan 4.7b:... Și oricine iubește este născut din Dumnezeu și Îl cunoaște pe Dumnezeu.

Nu numai oricine are o afecțiune naturală față de tată sau de mamă, față de copii, față de soră sau de frate, ci oricine iubește în acest mod divin, dezinteresat, arată că este născut din Dumnezeu. Ești tu născut din Dumnezeu? Mi-e teamă că prea mulți oameni au căpătat obiceiul de a participa la slujbe bisericesti și de a asculta interpretări ale Bibliei, care chiar le plac într-o oarecare măsură, dar puterea Cuvântului lui Dumnezeu nu pune stăpânire pe sufletele lor. Să nu uităm niciodată cuvintele solemne ale Domnului nostru Isus Hristos: „Trebuie să vă nașteți din nou” (Ioan 3.7). Se spune că John Wesley a predicat mereu pe acest text până când unii oameni s-au săturat să-l asculte și au vrut ca el să aleagă un alt subiect. Odată, după ce a predicat într-un loc, în care o mai făcuse de multe ori, cineva a spus: „Domnule Wesley, de ce predicați atât de des pe acest text: «Trebuie să vă nașteți din nou?»” – „De ce?”, a exclamat domnul Wesley. „Pentru că «trebuie să vă nașteți din nou!»” Mulți oameni cred că trebuie să se alăture bisericii, să fie caritabili, să înceapă o viață nouă sau să fie cetățeni buni pentru a fi creștini. Dar poți să faci și să fii toate acestea și totuși să fii pierdut pentru toată veșnicia. „Dacă cineva nu este născut din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3.3). Dovada că cineva este născut din nou este faptul că dă dovadă de această dragoste divină: „Oricine iubește este născut din Dumnezeu și Îl recunoaște pe Dumnezeu”.

Versetul 8

Pe de altă parte:

1. Ioan 4.8: Cine nu iubește nu L-a cunoscut pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este dragoste.

De două ori în acest capitol avem această afirmație minunată: „Dumnezeu este dragoste”. Nicăieri altundeva în lume nu vom găsi acest adevăr minunat, numai în Biblie.

Cu ani în urmă, o doamnă, care se mândrea că aparținea clasei intelectuale, mi-a spus: „Nu am niciun interes pentru Biblie, superstițiile creștine și dogmele religioase. Îmi este de ajuns să știu că Dumnezeu este dragoste”.

„Ei bine”, am spus eu, „știți aceasta?”

„Bineînțeles că știu”, a spus ea. „Cu toții știm asta, iar asta este suficientă religie pentru mine. Nu am nevoie de învățăturile Bibliei.”

„Cum ați aflat că Dumnezeu este dragoste?”, am întrebat eu.

„Ei bine”, a spus ea, „toată lumea știe asta”.

„Se știe asta și în India?”, am întrebat eu. „Biata mamă care, în suferința ei, își aruncă copilul în Gange, pentru a fi mâncat de crocodilii murdari și dezgustători ca sacrificiu pentru păcatele ei - știe ea că Dumnezeu este dragoste?”

„Ei bine, ea este ignorantă și superstițioasă”, a răspuns ea.

„Bieții băștinași din junglele Africii, care se închină zeilor din lemn și piatră și trăiesc într-o frică constantă de idolii lor, bieții păgâni din alte țări - știu ei că Dumnezeu este dragoste?”

„Poate că nu”, a spus ea, „dar într-o țară civilizată o știm cu toții.”

„Dar cum putem ști? Cine ne-a spus că Dumnezeu este dragoste? Unde am aflat-o?”

„Nu înțeleg ce vreți să spuneți”, a spus ea, „eu am știut-o dintotdeauna”.

„Permiteți-mi să vă spun ceva”, am răspuns eu. „Nimeni din lume nu a cunoscut vreodată dragostea lui Dumnezeu, până când aceasta a fost revelată din cer și consemnată în Cuvântul lui Dumnezeu. Ea se află aici și nicăieri altundeva. Nu se găsește în toată literatura antichității.”

„Dumnezeu este dragoste” - aceasta este natura divină, însăși Ființa lui Dumnezeu, și de două ori găsim aceasta în această epistolă. Cum a fost revelată această dragoste? Apostolul explică aceasta în următoarele două versete.

Versetul 9

1. Ioan 4.9: În aceasta a fost arătată dragostea lui Dumnezeu față de noi, că Dumnezeu L-a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El.

Aceasta este prima revelație a dragostei divine. Creația a vestit atotputernicia și înțelepciunea lui Dumnezeu, dar creația nu a putut vesti dragostea Sa. Când Dumnezeu a privit de sus spre o lume care gemea sub sentința morții din cauza păcatului, o lume de oameni care erau vii pentru lucrurile acestei vieți, dar morți pentru lucrurile lui Dumnezeu, Dumnezeu a simțit în

inima Sa să coboare la acești oameni și să găsească un mijloc de a aduce pe oricine „care vrea” (Apocalipsa 22.17) într-o viață nouă. El a spus, ca să spunem așa: „Le voi da cel mai mare Dar care poate fi dat: pe singurul Meu Fiu născut. Îl voi trimite în lume, pentru ca ei să aibă viață prin El”.

Expresia „singurul Său Fiu” este folosită de cinci ori în Noul Testament. Această expresie vorbește întotdeauna despre relația eternă a Domnului nostru cu Tatăl - Fiul etern, singurul născut. Ea nu implică prioritate sau generație. Observă folosirea aceluiași cuvânt în Evrei 11.17, unde citim despre Avraam, care primise făgăduința și care și-a jertfit pe singurul fiu. Isaac nu era singurul său fiu. Avraam era deja tatăl lui Ismael cu mulți ani înainte de nașterea lui Isaac, dar Isaac este descris ca fiind singurul său fiu. Și de ce? Pentru că Isaac era fiul său printr-o relație minunată, unică, de care niciun alt fiu nu putea avea parte vreodată. El a mai avut și alți fii după aceea prin intermediul Cheturei [1. Cronici 1.32,33], dar niciunul nu a avut aceeași relație cu el ca Isaac. Și astfel, această expresie „singurul Fiu născut” îl descrie pe Domnul nostru ca Persoană a Treimii în relație eternă cu Tatăl. Ar putea fi tradusă prin „singurul [sau unicul] său Fiu”. Alții sunt fii prin creație, așa cum a fost Adam și cum sunt îngerii, sau prin nașterea din nou, așa cum sunt credincioșii, dar numai Isus este singurul [sau unicul] Fiu.

De cinci ori El este numit „singurul Fiu”² și de cinci ori „Cel întâi-născut”³. Această din urmă denumire conține o idee complet diferită. Hristos vine în lume, coboară în moarte și se ridică în triumf ca și Cap al unei creații noi. El este, prin urmare, Întâiul-născut prin care Dumnezeu „a adus mulți fii la glorie” (Evrei 2.10). În eternitate, numeroșii fii vor străluci în aceeași glorie, dar niciunul dintre noi nu va intra în relația pe care o are Fiul unic. Această relație va rămâne unică pentru toată eternitatea. Gândește-te doar la asta! Dumnezeu Tatăl a iubit atât de mult o lume moartă în fărădelegi și păcate, încât L-a dat pe singurul [sau unicul] Său Fiu, favoritul sânelui Său, pentru ca noi să trăim prin El.

Pentru că eram morți, aveam nevoie de viață, iar fără El nu există viață. „Cine îl are pe Fiul are viața; cine nu îl are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața” (1. Ioan 5.12). Nicio lucrare sau vreun efort din partea noastră nu ar putea produce vreodată viața divină. Nu te poți forța să devii creștin. Nu poți deveni un copil al lui Dumnezeu prin propriile tale eforturi. Nici o mulțime de rugăciuni sau mătâni nu pot produce măcar o scântei de viață divină în sufletul tău. Dar în momentul în care îl primești pe Hristos, L-ai primit pe Cel care este viața. „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă” (Ioan 3.16).

*Viața este numai în Isus,
poate fi găsită numai în El,
fără preț și fără bani,
darul lui Dumnezeu, gratuit, fără plată.
Primește azi mântuirea,
și fii ferici de acum încolo.⁴*

Versetul 10

Deși este adevărat că, în calitate de păcătoși morți, avem nevoie de viață, ceva a fost necesar pentru ca Dumnezeu să ne poată primi ca fiind pe deplin îndreptățiți înaintea Lui. Trebuia să fie îndeplinită o lucrare, pe care noi nu o puteam face niciodată. Pentru această lucrare, Dumnezeu, în dragostea Sa și în harul Său infinit, L-a trimis pe Fiul Său să o realizeze. A doua mare dovadă a dragostei Sale se găsește în versetul 10:

1. Ioan 4.10: În aceasta este dragostea, nu pentru că noi L-am iubit pe Dumnezeu, ci pentru că El ne-a iubit și L-a trimis pe Fiul Său ca ispășire pentru păcatele noastre.

Dumnezeu este cel care a venit la noi. Nu noi L-am căutat. Noi nu L-am iubit pe Dumnezeu și inimile noastre erau pline de ură față de El. Dar El ne-a satisfăcut toate nevoile. Vezi tu, pentru că eram morți, aveam nevoie de viață, iar Dumnezeu L-a trimis pe Hristos pentru ca noi să putem trăi prin El. Pentru că eram păcătoși pierduți și vinovați, era necesar să se facă o jertfă de ispășire pentru păcat, iar Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său pentru a împlini această jertfă de ispășire.

Este un fapt interesant faptul că cuvântul original tradus prin „ispășire” este exact același cuvânt folosit pentru „ispășire” în traducerea Septuaginta a Vechiului Testament. În această traducere greacă a Vechiului Testament, ori de câte ori traducătorii au dorit să redea cuvântul ebraic *caphar* sau *împăcare*, au folosit cuvântul grecesc care este redat aici ca „ispășire”. Cuvântul ebraic „ispășire” provine dintr-o rădăcină care înseamnă „a acoperi”. Acest cuvânt vorbește despre o restituire, o rezolvare a problemei păcatului, astfel încât cineva care a fost odată pierdut și vinovat poate sta înaintea lui Dumnezeu fără a fi acuzat de nimic. Toate fărădelegile sale sunt acoperite de lucrarea terminată a Domnului Isus Hristos - atât de eficient și complet acoperite încât nu vor mai fi găsite niciodată.

*„Complet curat” - asta spune Cuvântul Tău sfânt,⁵
Noi nu ne îndoim de aceasta.
Cuvântul Tău este cu siguranță adevărat,
lucrarea Ta, Tu ai împlinit-o.⁶*

Pe cruce, Fiul lui Dumnezeu a luat locul nostru la judecată. Nu doar suferințele pe care oamenii l le-au provocat lui Isus au rezolvat problema păcatului, ci acolo, în timp ce El atârna pe cruce și întunericul supranatural acoperea scena, citim că „Își va aduce sufletul Său o jertfă pentru vină” (Isaia 53.10). În acele ore de întuneric, Dumnezeu a tratat cu Fiul Său în judecată. Acolo, Hristos a purtat în adâncul ființei Sale pedeapsa pe care tu și cu mine ar trebui să o purtăm pentru toată veșnicia, dacă nu am avea un Mântuitor. Acolo El a devenit ispășire și corectare pentru păcatele noastre. Pe cruce vedem întreaga măsură a dragostei lui Dumnezeu.

„În aceasta este dragostea, nu pentru că noi L-am iubit pe Dumnezeu, ci pentru că El ne-a iubit și L-a trimis pe Fiul Său ca ispășire pentru păcatele noastre.” Aceasta este dragostea adevărată. Noi L-am urât, am iubit calea noastră, am vrut să mergem pe drumul nostru și nu am vrut să ne supunem voinței Sale. Dar El ne-a iubit și ne-a privit cu har. El dorea să ne aibă alături de El în glorie, liberi de orice pată de păcat. Și pentru că nu exista o altă cale prin care puteam fi îndreptățiți, El L-a trimis pe Fiul Său să fie ispășirea pentru păcatele noastre. Nu

vorbi despre faptul că tu crezi că Dumnezeu este dragoste dacă nu vrei să accepți Darul dragostei Sale, pe Domnul Isus Hristos. Numai în Hristos avem viață și ispășire. „În nimeni altul nu este mântuire, pentru că nu este sub cer nici un alt Nume dat între oameni în care trebuie să fim mântuiți” (Faptele apostolilor 4.12), decât Numele Domnului nostru Isus Hristos.

Dumnezeu Se revelează în dragoste (versetele 11-13)

Versetul 11

Fii foarte atent la ceea ce ne arată aici Duhul lui Dumnezeu. În primul rând:

1. Ioan 4.11a: Preaiubiților, dacă așa ne-a iubit Dumnezeu, ...

Ce vrea să spună Ioan, atunci când inserează acest mic cuvânt „așa”? El se referă la 1. Ioan 4.10: „În aceasta este dragostea, nu pentru că noi L-am iubit pe Dumnezeu, ci pentru că El ne-a iubit și L-a trimis pe Fiul Său ca ispășire pentru păcatele noastre”. *lată cum* ne-a iubit Dumnezeu. El nu a așteptat ca noi să-L iubim mai întâi; nu a așteptat să ne comportăm bine înainte de a ne iubi, ci „Dumnezeu Își arată propria Lui dragoste față de noi prin aceea că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi” (Romani 5.8). Dumnezeu ne-a iubit atunci când nu era nimic de iubit la noi. Dumnezeu ne-a iubit atunci când eram „odinioară străini și vrăjmași în gândire, prin lucrări rele” (Coloseni 1.21). Dumnezeu ne-a iubit atunci când dorințele noastre erau contrare dorințelor Sale; când călcam în picioare Cuvântul Său, Îi disprețuiam harul și încălcam poruncile Sale. Acum citim:

1. Ioan 4.11b: ... suntem datori să ne iubim și noi unii pe alții.

Ne amintim cuvintele Domnului nostru Isus Hristos din Matei 5.46: „Dacă iubiți pe cei care vă iubesc, ce răsplată aveți? Nu fac și vameșii la fel?” Chiar și cei mai perfizi oameni din lume îi iubesc pe cei care par să le ofere ceva în schimbul afecțiunii lor. Dar marele principiu enunțat aici este că, după ce am fost născuți din Dumnezeu și am devenit părtași ai naturii divine, nu trebuie să așteptăm ca oamenii să ne iubească, ci să îi iubim indiferent de modul în care se comportă. Aceasta este dragostea divină, care se manifestă prin noua natură. Acest tip de dragoste este o provocare chiar și pentru creștinii credincioși, deoarece încă mai avem în noi natura veche. Deși creștinul credincios este născut din Dumnezeu, el are o natură care provine din Adam căzut, iar această natură este egoistă și caută satisfacție la alți oameni și în lucrurile acestei lumi. Numai prin puterea naturii noi, divine, pe care a primit-o la a doua naștere, creștinul credincios poate îndeplini cerințele care i se fac.

„Preaiubiților, dacă așa ne-a iubit Dumnezeu, trebuie și noi să ne iubim unii pe alții” (1. Ioan 4.11; traducerea Luther 1912). Îmi place cuvântul „a trebui”. El sugerează responsabilitatea. Uneori, creștinilor credincioși nu le place să li se amintească de responsabilitate, deoarece au ideea că responsabilitatea nu este compatibilă cu harul. Dar harul lui Dumnezeu, atunci când este activ în viață, îi determină pe bărbați și pe femei să facă ceea ce ar trebui să facă. Aici avem ceva pe care ar trebui să-l facem: ar trebui să ne iubim unii pe alții. Ar trebui să-i iubim pe cei care nu ne iubesc, care ne tratează rău, care ne vorbesc de rău, care ne fac rău și care ne-ar ruina dacă ar putea. Acesta este modul în care ne iubește Dumnezeu. Nimic din ceea ce

I-au făcut oamenii Preaiubitului nostru Domn Isus; nimic din ceea ce au spus despre El nu a putut schimba atitudinea inimii Sale față de ei. În timp ce atârna pe cruce și mulțimea furioasă căuta să-l ia viața, El s-a rugat: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!” (Luca 23.34). Aceasta nu este dragoste naturală. Nimeni nu iubește așa în mod natural. Aceasta este dragoste divină, spirituală, și este posibilă doar atunci când cineva umblă în puterea naturii noi, pe care Dumnezeu o dă celor care cred.

Versetul 12

1. Ioan 4.12: Pe Dumnezeu nimeni nu L-a văzut vreodată; dacă ne iubim unii pe alții, Dumnezeu rămâne în noi și dragostea Lui este împlinită în noi.

„Nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu”. Nu este prima dată când această expresie apare în Sfânta Scriptură. În Ioan 1.18 găsim exact aceleași cuvinte: „Nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu”. Să examinăm aceste cuvinte controversate, deoarece Scriptura pare să indice că au existat multe cazuri în care oamenii L-au văzut pe Dumnezeu. Nu i-a vorbit Dumnezeu lui Moise față către față și nu l-a așezat El într-o crăpătură a stâncii în timp ce trecea pe lângă el? Nu a vorbit Adam cu Dumnezeu în grădină? Și nu spune Isaia: „În anul morții împăratului Ozia L-am văzut pe Domnul șezând pe un tron, înalt și ridicat; și poalele Lui umpleau templul” (Isaia 6.1)? Nu a avut și Ezechiel viziuni ale lui Dumnezeu și nu i s-a arătat gloria Domnului lui Daniel și multor altora? Da, și totuși rămâne adevărat: „Nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu”. Dumnezeu este Duh, infinit și etern, iar El Însuși este nevăzut. Cu toate acestea, Hristos L-a revelat pe Dumnezeu omenirii. Dar înainte ca Isus să devină Om, Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt erau nevăzuți. Oamenii din Vechiul Testament, despre care este scris că L-au văzut pe Dumnezeu, au văzut o formă pe care Dumnezeu a luat-o - o înfățișare divină, prin care El li S-a revelat. I-au văzut gloria și splendoarea, dar nu au putut vedea divinitatea Sa.

Într-un anumit sens, nimeni nu te-a văzut vreodată. Oamenii ți-au văzut trupul, fața și ochii, dar nu au văzut niciodată adevăratul tău eu - duhul, care privește prin ochii tăi. Noi nu putem vedea omul real, deoarece în condițiile actuale duhul omului este invizibil. Atâta timp cât suntem în carne și oase, nu ne vom vedea niciodată cu adevărat unul pe celălalt, dar în eternitate ne vom vedea și ne vom cunoaște în duh. Nimeni nu a văzut vreodată soarele. Cineva ar putea obiecta: „Cum poți să-mi spui că eu n-am văzut niciodată soarele! Bineînțeles că l-am văzut. L-am văzut răsărind; l-am văzut mișcându-se pe cer; l-am văzut apunând când se scufundă în vest”. Dar tu te înșeli. Tu nu ai văzut niciodată soarele! Ai văzut mantia de glorie care îl învăluie, dar nu poți pătrunde în acea glorie și nu poți vedea dincolo de flacăra care învăluie marele glob opac. Acest lucru ar fi imposibil. Soarele este cel care radiază această glorie și nu poți nici măcar să-l privești în toată puterea sa timp de un minut la amiază, deoarece este atât de orbitor. Un mare astronom a fost atât de entuziasmat când a fost inventat unul dintre cele mai bune telescoape, încât, în graba sa de a privi soarele prin el, a uitat să pună sticla întunecată peste lentilă. A înclinat marele instrument în poziție, s-a aplecat și a privit soarele prin lentilă cu ochiul liber. În clipa următoare a scos un strigăt de durere, deoarece lumina orbitoare i-a ars ochiul și i-a distrus complet vederea.

Platon a spus: „Lumina radiantă este umbra lui Dumnezeu”. David a spus despre Dumnezeu:

„Tu Te înveleşti cu lumina ca și cu o manta” (Psalmul 104.2). Lumina, gloria, splendoarea, strălucirea sunt doar veșmântul, iar Dumnezeu este în spatele lui, nevăzut.

În Ioan 1.18 citim că „Singurul Fiul, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut”. Isus Hristos a venit în lume ca Dumnezeu revelat în carne și L-a făcut cunoscut pe Dumnezeu omenirii. Noi Îl înțelegem pe Dumnezeu într-un mod în care nu am fi putut face altfel. Isus a spus: „Cine M-a văzut pe Mine L-a văzut pe Tatăl” (Ioan 14.9).

În Evrei 1.3 citim că Hristos este „întipărirea Ființei” Tatălui. Cu alte cuvinte, Isus este amprenta exactă a caracterului lui Dumnezeu. Tot ceea ce este Dumnezeu poate fi văzut în Isus. Isus a trăit pe acest pământ pentru o perioadă scurtă de treizeci și trei de ani și jumătate, iar în acest timp Dumnezeu S-a arătat pe Sine. El a fost văzut pe pământ în Persoana Fiului Său. Când Isus S-a întors în cer, a rămas Dumnezeu pe pământ fără nicio manifestare? Citim în versetul 12: „Nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu. Dacă ne iubim unii pe alții, Dumnezeu rămâne în noi și dragostea Lui este împlinită în noi.” Dumnezeu locuiește în toți credincioșii, dar cuvântul grecesc pentru „locuiește” este diferit de cuvântul pentru „rămâne”. Atunci când ne iubim unii pe alții, manifestăm natura nouă și divină. Când umblăm în dragoste, oamenii Îl pot vedea pe Dumnezeu în noi, pentru că Dumnezeu locuiește în noi. Atunci când trăim în comuniune cu Dumnezeu, Îl descoperim și Îl facem cunoscut.

Am citit relatarea despre presupusa convertire a președintelui Chinei (Chiang Kai-shek [1887-1975]). Sperăm că în sufletul său s-a făcut o lucrare reală, dar numai veșnicia va arăta aceasta. Am citit cum a venit la soția sa creștină, care fusese mântuită cu mult înainte de mărturisirea sa, și a spus: „Nu-i pot înțelege pe acești creștini. Au fost tratați destul de barbar aici. Au fost jefuiți, bătuți și mulți dintre ei au fost uciși. Au fost teribil de persecutați și, totuși, nu am găsit niciunul dintre ei care să se răzbune. Ori de câte ori pot face ceva pentru China și pentru poporul nostru, sunt gata să o facă. Nu-i pot înțelege”. – „Ei bine”, a spus soția sa, „aceasta este esența creștinismului. Ei o fac pentru că sunt creștini”. Așa se arată Dumnezeu în China și așa suntem chemați, tu și eu, să-L arătăm oriunde ne-am afla. Sunt mulți care nu vor citi niciodată Biblia, dar ne citesc pe noi. Ei se uită la viețile noastre. Cât de mult din Dumnezeu poate fi văzut cu adevărat în noi?

*Tu scrii o evanghelie,
un capitol pe zi,
prin faptele pe care le faci,
prin cuvintele pe care le spui.*

*Oamenii citesc ceea ce scrii,
fie ei necredincioși sau credincioși;
Spune, ce este Evanghelia
după felul tău de a fi?*⁷

Poate că oamenii nu vor citi niciodată Evanghelia după Matei, Marcu, Luca sau Ioan, dar ei citesc evanghelia după tine - te privesc, te ascultă și te observă. Ei își formează ideile despre Hristos și despre Dumnezeu din ceea ce aud și văd la tine.

Cu câțiva ani în urmă mă aflam în Ganado, Arizona, în vizită la o misiune prezbiteriană. În spital se afla o femeie săracă din tribul Navajo, care era grav bolnavă, dar care a fost îngrijită de un medic și de asistente creștine misionare pentru a-și recăpăta sănătatea. Era o indiană săracă, care fusese respinsă de propriul popor atunci când au crezut că este pe moarte. O aruncaseră în spatele unui tufiș și o lășaseră acolo timp de trei sau patru zile. Asta se întâmpla la mijlocul lunii august, când ziua este foarte cald, iar nopțile sunt foarte reci. A zăcut acolo fără mâncare sau băutură și a suferit teribil. Acest medic misionar a găsit-o, a dus-o la spital și a făcut tot ceea ce dragostea creștină și priceperea chirurgicală puteau sugera. În cele din urmă, a făcut-o să se facă bine din nou.

După nouă săptămâni de spitalizare, a început să se întrebe despre dragostea arătată față de ea și i-a spus asistentei: „Nu pot să înțeleg. De ce a făcut toate astea pentru mine? El este un bărbat alb, iar eu sunt o femeie indiană. Propriul meu popor m-a dat afară. Nu pot să înțeleg. Nu am auzit niciodată de așa ceva”. O asistentă Navajo, o creștină drăguță, i-a spus: „Știi, dragostea lui Hristos este cea care l-a făcut să facă asta”. – „Ce vrei să spui prin dragostea lui Hristos? Cine este acest Hristos? Spune-mi mai multe despre El”. Asistentei îi era teamă că nu o va spune bine, așa că l-a chemat pe medicul misionar. Acesta s-a așezat cu ea și i-a desfășurat minunata poveste zi de zi.

După câteva săptămâni (pentru că ea nu putea să se refacă decât puțin câte puțin), personalul spitalului a crezut că a înțeles suficient pentru a lua o decizie. Au organizat o întâlnire specială de rugăciune pentru ea, s-au adunat în jurul patului ei și s-au rugat ca Dumnezeu să-i deschidă ochii orbi prin Duhul Său. I-au spus din nou istoria dragostei lui Dumnezeu și au întrebat-o: „Nu poți avea încredere în acest Mântuitor? Întoarce-te de la idolii la care te-ai închinat și încrede-te în El ca Fiu al Dumnezeului viu!” Ea i-a privit cu ochii mari și întunecați de indiană și a rămas tăcută mult timp. Apoi ușa camerei ei s-a deschis și doctorul a intrat. Fața ei s-a luminat și a spus: „Dacă Isus este ca doctorul, pot să mă încred în El pentru totdeauna” și a venit la Hristos. Înțelegi tu ce realizase ea? Ea văzuse dragostea divină manifestată într-o ființă umană. Asta este ceea ce noi doi suntem chemați să arătăm lumii.

„Nimeni nu l-a văzut vreodată pe Dumnezeu; dacă ne iubim unii pe alții, Dumnezeu rămâne în noi și dragostea Lui este împlinită în noi.” Dragostea, care s-a arătat atât de desăvârșită în Isus, se revelează acum în cei care se încred în Hristos cel înviat. Ei sunt chemați să facă cunoscută unei lumi pierdute aceeași dragoste minunată, care l-a determinat să meargă la cruce. Așadar, apostolul încheie acest pasaj cu cuvintele: „Prin aceasta cunoaștem că rămânem în El” (1. Ioan 4.13). Dacă iubim în acest mod divin, noi rămânem în El. Nu poți să rămâi în Hristos și să ai ură în inima ta. Nu poți să rămâi în Hristos și să ai gelozie în inimă; nu poți avea gânduri neubitoare și dorințe necurate. Toate acestea întrerup părtașia cu Domnul.

Versetul 13

1. Ioan 4.13: Prin aceasta cunoaștem că rămânem în El, și El în noi, pentru că ne-a dat din Duhul Lui.

Observă cu atenție aceste ultime cuvinte. Observă ce nu spune Ioan și apoi ce spune. Cu cât trăiesc mai mult, cu atât mai multă admirație am pentru această carte minunată. Este absolut

desăvârșită. Dumnezeu nu spune aici că ne dă Duhul Său, deși o face la mântuire. Noi nu am fi creștini dacă nu ne-ar fi dat Duhul Său: „Dar dacă cineva nu are Duhul lui Hristos, nu este al Lui” (Romani 8.9). Dar El vorbește aici oamenilor cărora le-a dat deja Duhul Său și le spune cum pot arăta dragostea divină: „pentru că ne-a dat din Duhul Lui”. Ce înseamnă aceasta? El Însuși a implantat ceva în noi, că ne-a dat din Duhul Lui. Aceasta este noua natură. Duhul Său este Duhul dragostei, iar aceasta este însăși esența noii naturi. Tot ce trebuie să facem tu și eu este să ne lăsăm călăuziți de Duhul lui Dumnezeu și vom manifesta dragostea lui Hristos.

Pentru un necredincios, aceasta pare un standard înalt și poate spune: „Nu văd cum aș putea trăi vreodată la înălțimea acestui standard și, în plus, nu știu dacă am văzut vreodată un creștin care să facă asta pe deplin”. Da, știu că nu trăiesc la înălțimea standardului lui Hristos, dar acesta este scopul meu, dorința mea și intenția mea. Este mai bine să ai un țel înalt și să nu-l atingi, decât să ai un țel jos și să-l atingi. Poate că simți că nu ai putea fi niciodată creștin, pentru că nu te poți ridica la nivelul așteptărilor lui Dumnezeu. Un indian mi-a spus odată: „Știi ce văd eu aici? Aici suntem în păcatul nostru, iar în fața noastră se află un mare abis. De cealaltă parte este cerul. Trebuie să trecem de la păcatele noastre la cer. Există un pod peste acest abis, dar este ca o lamă de ras și trebuie să merg pe el ca să ajung în cer!” Cu toate acestea, opusul este adevărat. Hristos Însuși a făcut podul și ne va trece de la păcat la mântuire, din iad în rai. Și pentru ca noi să putem arăta dragostea lui Hristos, El ne-a dat natura Sa divină. Suntem chemați să-L primim pe Hristos, iar apoi El ne dă natura care se bucură de dragoste. „Oricine iubește [în acest sens] este născut din Dumnezeu” (1. Ioan 4.7).

Dragostea desăvârșită, care alungă frica (versetele 14-17)

Versetul 14

Am constatat deja că revelarea dragostei divine este darul Domnului Isus Hristos. În 1. Ioan 4.9,10, Hristos ne-a fost prezentat în două moduri. Pentru că eram morți în fărădelegi și păcate, Tatăl L-a trimis pe Fiul, pentru ca noi să trăim prin El. Pentru că suntem vinovați de greșelile noastre, Dumnezeu L-a trimis pe singurul Său Fiu născut în lume pentru a ispăși păcatele noastre.

Ioan rezumă aceasta în versetul 14:

1. Ioan 4.14: Și noi [comunitatea apostolică, care L-a cunoscut personal pe Hristos] am văzut și mărturisim că Tatăl L-a trimis pe Fiul ca Mântuitor al lumii.

Din nou: „că Tatăl L-a trimis pe Fiul” - relația dintre Tatăl și Fiul nu a început doar după ce Isus a venit în lume. Ea exista din eternitate, când Tatăl și Fiul trăiau împreună în sfânta comuniune. Hristos este Fiul etern. El nu a devenit Fiu după ce a fost trimis, ci Tatăl L-a trimis pe Fiul „ca Mântuitor al lumii”. Desigur, aceasta nu înseamnă că toți oamenii vor fi mântuiți. Dar înseamnă că Dumnezeu a oferit un Mântuitor pentru toți oamenii. Așadar, marea întrebare dintre Dumnezeu și oameni astăzi nu este doar problema păcatelor noastre, ci și modul în care ne raportăm la Domnul Isus Hristos.

Versetul 15

„Dar Dumnezeu Își arată propria Lui dragoste față de noi prin aceea că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi” (Romani 5.8). Dacă L-am acceptat și ne-am pus încrederea în El, atunci Îl cunoaștem ca Mântuitor. Dacă Îl respingem, toată lucrarea Sa minunată nu valorează nimic pentru noi și contribuie doar la condamnarea noastră.

1. Ioan 4.15: Cine va mărturisi că Isus este Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu rămâne în el, și el în Dumnezeu.

Nu există un alt loc de întâlnire între Dumnezeu și om decât Isus Hristos. Acceptarea Lui ca mare Învățător nu mântuiește. Recunoașterea Lui ca fiind cel mai mare dintre fiii oamenilor nu aduce mântuirea. Dar recunoașterea Lui ca Fiu al lui Dumnezeu - încrederea în El ca Mântuitor și, astfel, mărturisirea Lui înaintea oamenilor - numai aceasta aduce mântuirea.

În scrierile lui Ioan, cuvântul „*cine (oricine)*” [engl. *whosoever*] este mereu folosit. Ce cuvânt atotcuprinzător este acesta! În Ioan 3.16, versetul pe care Luther l-a numit Biblia în miniatură, citim: „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă”. Este ciudat ca cineva să pună la îndoială natura atotcuprinzătoare a ofertei de îndurare făcută cu un verset ca acesta din Biblie. „*Cine [oricine] crede în El*” - oricine, care își pune încrederea în Domnul Isus Hristos, indiferent de situația sau starea lui, intră în posesia actuală a vieții veșnice. Și astfel citim în 1 Ioan: „Cine [engl. *whosoever*] va mărturisi că Isus este Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu rămâne în el, și el în Dumnezeu”.

Observă că se spune „cine mărturisește”, și nu, oricine afirmă că este de partea Lui. Există foarte mulți oameni care afirmă că ei cred că Isus este Fiul lui Dumnezeu, dar niciodată ei nu s-au încrezut în El ca atare. Nu Îl poți mărturisi ca Fiu al lui Dumnezeu decât dacă El este Mântuitorul tău personal. Îl mărturisești pe Cel în care te-ai încrezut. „Dacă mărturisești cu gura ta pe Isus ca Domn și crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat dintre cei morți, vei fi mântuit” (Romani 10.9). Pe de altă parte, nu trebuie să uităm că mai există un alt *oricine*, foarte solemn, care se regăsește și în scrierile lui Ioan: „Dacă cineva [*whosoever*] nu a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc” (Apocalipsa 20.15). Gândește-te la semnificația acestei afirmații. Este vorba de același cuvânt: *oricine*. „Oricine crede ... va avea viața veșnică” - de aceea numele credinciosului este înscris în cartea vieții. Oricine refuză să creadă, oricine nu își pune încrederea în Domnul Isus Hristos, *oricine* nu este înscris în cartea vieții, trebuie să fie alungat din prezența lui Dumnezeu pentru totdeauna.

După toate predicile de evanghelizare pe care le-ai auzit, după toți creștinii credincioși, pe care i-ai întâlnit de-a lungul anilor - ești tu unul dintre cei care încă nu L-au acceptat definitiv pe Domnul Isus Hristos ca Mântuitor al lor? Te rog să nu amâni nici măcar o oră răspunsul la această întrebare. Oriunde te-ai afla, înalță-ți inima către Dumnezeu. Spune-I că ești păcătosul pentru care Hristos a murit. Spune-I că vii la El pentru a primi răscumpărarea pe care El a oferit-o prin Fiul Său Preaiubit. Spune-I că te încrezi în Domnul Isus Hristos ca Mântuitor al tău. Apoi ieși și mărturisește-L înaintea oamenilor, pentru că: „Oricine mărturisește că Isus este Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu rămâne în el și el în Dumnezeu”.

Versetul 16

1. Ioan 4.16: Și noi am cunoscut și am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu față de noi. Dumnezeu este dragoste; și cine rămâne în dragoste rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu în el.

Aceasta este mărturisirea de credință, mărturisirea unei persoane care a înțeles în sfârșit mesajul Evangheliei pentru sine: „Am cunoscut și am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu pentru noi”. Este a doua oară când se face această afirmație în acest capitol. Am analizat-o deja în 1. Ioan 4.8: „Cine nu iubește nu L-a cunoscut pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este dragoste”. Iar acum, Duhul Sfânt ne amintește din nou că „Dumnezeu este dragoste”. Aceasta este însăși Ființa Sa. Aceasta este baza existenței Sale; și „cine rămâne în dragoste rămâne în Dumnezeu și Dumnezeu în el”. Acolo tu ai părtășie în lumină, conform Ființei lui Dumnezeu Însuși. Nu poți avea părtășie cu El dacă adăpostești în inima ta răutate, lipsă de bunăvoință sau ură. Aceasta este imposibil. Toate aceste lucruri izvorăsc din vechea natură stricată, pe care am moștenit-o de la Adam. Dar atunci când suntem convertiți, am primit o natură nouă. Probabil că uneori uităm de El pentru o vreme, iar răutatea, invidia, lipsa de bunăvoință, ura și toate aceste lucruri rele reapar la suprafață. Dar atâta timp cât permitem ca oricare dintre aceste lucruri rele să ne domine viața, nu rămânem în dragoste și, prin urmare, nu rămânem în Dumnezeu. Nu trăim în comuniune cu El. Ne putem bucura de părtășie doar dacă umblăm în lumină și în dragoste.

Versetul 17

Pentru ca să nu existe nicio neînțelegere cu privire la ce este această dragoste, Ioan scrie

1. Ioan 4.17: În aceasta s-a împlinit dragostea cu noi, ca să avem îndrăzneală în ziua judecății, pentru că, așa cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta.

Recunosc că a fost o vreme în viața mea creștină când eram confuz și nu știam ce înseamnă cu adevărat aceste cuvinte. Astăzi, însă, nu cunosc niciun pasaj din Scriptură care să-mi aducă mai multă bucurie sau care să-mi pară mai clar decât acest verset. Ca tânăr credincios, am încercat să-l înțeleg și am renunțat frustrat. Am fost indus în eroare de traducerea King James și nu mi-am dat seama cât de frumos este corectat în alte traduceri. Am studiat cuvintele: „În aceasta dragostea a devenit desăvârșită la noi, ca să avem îndrăzneală în ziua judecății” (versiunea Schlachter 2000) și mi-am spus: dacă îndrăzneala în ziua judecății depinde de faptul că dragostea mea este desăvârșită, cum pot fi vreodată sigur că totul va fi bine cu mine în acea zi? Mi-am căutat în propria mea inimă dragostea desăvârșită și, când mi-am cercetat sărmana mea inimă, am găsit întotdeauna acolo ceva care era contrar dragostei desăvârșite. Cum aș putea să stau vreodată în picioare în ziua judecății?

Era ca o a doua convertire, când Dumnezeu mi-a arătat că dragostea desăvârșită se află într-un Om complet diferit. Timp de șase ani și jumătate am căutat-o în mine însumi, până într-o zi când Dumnezeu m-a întors de la mine însumi și mi-a spus: „Privește în sus!” În credință, am văzut un alt Om - Isus Hristos - stând în glorie la dreapta Tatălui. Dumnezeu mi-a spus, ca să zic așa: „Există o dragoste desăvârșită. Ea este revelată în Hristos”. - „În aceasta a fost arătată dragostea lui Dumnezeu față de noi, că Dumnezeu L-a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El. În aceasta este dragostea, nu pentru că noi L-am iubit pe

Dumnezeu, ci pentru că El ne-a iubit și L-a trimis pe Fiul Său ca ispășire pentru păcatele noastre” (1. Ioan 4.9,10). „Și noi am văzut și mărturisim că Tatăl L-a trimis pe Fiul ca Mântuitor al lumii” (1. Ioan 4.14). În sfârșit, înțelesesem. Dragostea desăvârșită L-a făcut pe Hristos să vină din gloria cea mai deplină a Dumnezeirii în adâncul suferinței pe Golgota. Dragostea desăvârșită L-a făcut pe Isus să privească la o lume pierdută, stricată, vinovată, să ia asupra Sa toate păcatele noastre și să moară în locul nostru pe crucea unui criminal.

Un rând dintr-una din cântările noastre spune: *I lay my sins on Jesus („Îmi pun păcatele pe Isus”)*.⁸ Dar noi nu facem așa ceva. Scriptura ne spune că atunci când Isus a atârnat pe crucea de pe Golgota, Domnul a aruncat toată vina asupra Lui (Isaia 53.6; Schlachter 2000). Horatius Bonar a scris:

*Să-mi pun păcatele mele pe Isus,
Fiul mult iubit al lui Dumnezeu?
O, nu, adevărul scump este:
Dumnezeu a făcut chiar asta.*⁹

Dumnezeu a pus păcatele noastre asupra lui Isus când El a murit pe Golgota. El a făcut o ispășire completă, iar acolo dragostea desăvârșită s-a arătat în toată plinătatea ei. Acum El este așezat la dreapta Tatălui în cer. Cum rămâne cu păcatele mele? Când a atârnat pe cruce, păcatele mele erau asupra Lui. Sunt ele asupra Lui acum, în timp ce stă acolo? Aceasta este imposibil. El nu ar fi putut merge în cer cât timp mai avea încă un singur păcat pe El. Dragostea desăvârșită a rezolvat problema păcatului. Dragostea desăvârșită a îndepărtat păcatele mele pentru totdeauna, iar acum noi putem avea „îndrăzneală în ziua judecății”. Acum nu mă mai tem de ziua judecății. De ce nu? Pentru că pedeapsa mea a fost plătită - cazul meu este rezolvat.

Nu mi-ar fi teamă să merg la un tribunal pentru a urmări un caz important, pentru că sunt doar un spectator. Nu sunt acuzat. Și astfel pot fi îndrăzneț în ziua judecății, pentru că sunt acolo cu Domnul meu. Nu sunt acolo pentru a fi judecat. Sunt un spectator, dar nu un spectator oarecare, ci un participant alături de judecător.

Cu ani în urmă, în San Francisco, am avut un judecător foarte ciudat. Turiștii care vizitau orașul erau adesea conduși la tribunalul judecătorului Campbell. Într-o zi, un grup dintre noi se plimba prin tribunal, iar în grupul nostru se aflau patru doamne cu aspect distins. Când judecătorul le-a văzut, le-a invitat să i se alăture pe scaunul de judecător. Ele s-au urcat și s-au așezat cu el pe banca judecătorului. El a ascultat probele pentru primul caz, apoi s-a întors către una dintre doamne și a spus: „Vă voi lăsa pe dumneavoastră să pronunțați sentința. Sunt între zece și treizeci de zile pentru această infracțiune”, i-a spus judecătorul. „Oh”, a răspuns ea, „nu-i dați mai mult de zece zile”. – „Doamna spune că ar trebui să primești zece zile”, a anunțat judecătorul. Caz după caz de această natură au fost tratate, în timp ce doamnele stăteau acolo, dar ele au avut „îndrăzneală în ziua judecății”. De ce? Pentru că nu au fost condamnate. Ele erau legate de judecător. Dacă crezi în Hristos, atunci când va fi instalat marele tron alb, vei fi acolo cu Judecătorul. Lumea va fi judecată prin tine (1. Corinteni 6.2). Și îți mai spun ceva: îl vei vedea pe diavol, care te-a cauzat de atâtea probleme de-a lungul anilor, legat în lanțuri la picioarele tale, ca să învețe ce trebuie făcut cu el. Biblia spune

că „noi vom judeca pe îngerii” (1. Corinteni 6.3). Îngerii pierduți își vor primi judecata de la poporul lui Dumnezeu. Nu e de mirare că apostolul Pavel spune: „Iar Dumnezeuul păcii va zdrobi în curând pe satan sub picioarele voastre” (Romani 16.20). Da, noi avem îndrăzneală în ziua judecății, pentru că dragostea desăvârșită a rezolvat problema păcatului.

Isus a spus în Ioan 5.24: „Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viață eternă și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață”. [...] Nu este acesta un mesaj minunat? Este suficient pentru a rezolva pentru totdeauna problema păcatului pentru oricine crede. Oricine îl cunoaște pe Hristos are viață eternă aici și acum. El nu speră să o aibă într-o zi, ci o are acum și nu va ajunge niciodată la judecată, ci a trecut deja de la moarte la viață.

Să ne uităm la restul textului din 1. Ioan 4.17: „Pentru că, așa cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta” (SCHL 2000). Unele dintre cele mai mari adevăruri din Cuvântul lui Dumnezeu sunt cuprinse în cele mai scurte și mai simple propoziții. Uneori, atunci când predicatorii vor să-și impresioneze ascultătorii, folosesc cuvinte teologice, care fac ca lucrurile să pară profunde. Odată, un predicator a vorbit într-un mod în care nimeni nu putea înțelege adevăratul sens, iar un bărbat a luat cuvântul și a spus: „Frate, pune biscuiții pe raftul de jos, astfel încât copiii să poată ajunge la ei”. Spurgeon obișnuia să spună: „Domnul a spus: „Paște oile Mele”, dar unii predicatori au ideea că a spus: „Paște girafele Mele”. Ei pun lucrurile atât de sus, încât doar câțiva pot ajunge la ele.”

[...] „Pentru că, așa cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta” (SCHL 2000). Întotdeauna am gândit că acest verset înseamnă: „Cum este El, așa trebuie să fim și noi în lumea aceasta”. Am gândit că ar trebui să ne străduim să atingem perfecțiunea - să fim ca Hristos - și chiar dacă nu reușim aceasta, este mai bine să facem așa, decât să ne străduim pentru ceva inferior. Dar nu asta înseamnă acest verset. Apoi m-am gândit că ar trebui să sune astfel: „Așa cum este El, așa vom fi și noi când vom părăsi această lume și vom merge în siguranță în cer”. Dar nici asta nu este ceea ce spune acest verset. În schimb, înseamnă exact ceea ce spune, așa cum spune întotdeauna Scriptura: „Pentru că așa cum este El [Hristos], așa suntem și noi în lumea aceasta” (SCHL 2000). În ce fel suntem noi ca Hristos? Suntem ca El în raport cu judecata. Când Hristos a murit pe Golgota pentru păcatul meu, aceea a fost ziua judecății. Hristos a rezolvat totul pentru mine în acea zi. Acum, Dumnezeu L-a înviat din morți și L-a luat la dreapta Sa, iar acolo stă înălțat. Hristos nu va mai fi niciodată supus judecății. Exact așa, aici și acum avem mărturia Cuvântului lui Dumnezeu că suntem la fel de feriți de judecată ca și El, deoarece suntem primiți în El.

*Sunt atât de aproape, foarte aproape de Dumnezeu,
Nu aș putea fi mai aproape.
În Fiul Său mult iubit
sunt la fel de aproape ca și El.*

*Sunt iubit, iubit de Dumnezeu,
El nu poate iubi mai mult.
La fel cum Fiul este iubit de Dumnezeu,
și eu sunt iubit.¹⁰*

Ce stimulent pentru a trăi pentru El! Ce stimulent pentru a ne oferi viețile noastre ca jertfă vie, de vreme ce, în harul Său, El a rezolvat întreaga problemă a îndreptăririi noastre, a primirii noastre de către Dumnezeu și a salvării noastre de judecată!

Desăvârșit în dragoste (versetele 18-21)

Versetul 18

1. Ioan 4.18: În dragoste nu este frică, ci dragostea desăvârșită alungă frica; pentru că frica poartă cu ea chinul și cine se teme nu este împlinit în dragoste.

Am constatat că dragostea desăvârșită este ceva ce nu ne este dat în mod natural. Niciun creștin, oricât de devotat sau de matur ar fi, nu dă dovadă prin sine însuși de dragoste desăvârșită. În inima fiecărui copil al lui Dumnezeu există întotdeauna o parte de egoism, gelozie, invidie sau egoism. Uneori, oamenii își închipuie că au depășit toate acestea, dar circumstanțele arată curând că nu este așa. Când căutăm dragostea desăvârșită, o găsim doar în Domnul Isus Hristos. Ea a fost revelată atunci când El S-a dat pe Sine Însuși pe cruce pentru păcătoși vinovați ca noi. Contemplarea acestei dragoste este cea care ne alungă toată frica.

„În dragoste nu este frică”. Dacă ar fi vorba de propria noastră dragoste, atunci orice creștin credincios sincer ar fi într-o teamă constantă, dacă ar crede că primirea sa finală depinde de propria perfecțiune interioară în dragoste. Dar, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, suntem îndepărtați de la noi înșine și de la experiențele noastre și îndreptați spre revelația deplină a dragostei desăvârșite de la cruce. Acolo vedem dragostea triumfătoare. Dragostea, exprimată în toată plinătatea ei, a coborât până în cele mai profunde adâncuri și i-a ridicat pe bieții păcătoși care sunt complet pierduți, stricați și nemerituoși. Poți fi sigur că El nu va renunța niciodată la tine: „Iubindu-i pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit până la capăt” (Ioan 13.1).

„În dragoste nu este frică”. Privește un copilaș, care crede cu adevărat că îl iubești din toată inima, și vei vedea cât de încrezător este acel copil. Dacă tu crezi că Dumnezeu a iubit atât de mult lumea „încât L-a dat pe singurul Său Fiú, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă” (Ioan 3.16), cum te poți teme că ai putea să pieri? Cum ai putea să te temi vreodată că vei fi exclus din cer, căci „dragostea desăvârșită alungă frica”?

„În dragoste nu este frică, ci dragostea desăvârșită alungă frica; pentru că frica poartă cu ea chinul”. Acest cuvânt „chin” este folosit și în altă parte din Sfânta Scriptură. El denumește o suferință - o formă de durere și angoasă cauzată de o suferință spirituală și mentală - pe care bărbații și femeile nemântuite o au în această viață și care durează pentru totdeauna, dacă părăsesc această lume în păcatele lor. Sfânta Scriptură ne învață foarte clar că bărbații și femeile care mor în păcatele lor vor suferi în mod conștient judecata lui Dumnezeu pentru toată veșnicia. Aceasta ar trebui să ne miște inimile, să plângă pentru bărbații și femeile pierdute, așa cum a făcut Domnul când a spus: „Nu vreți să veniți la Mine, ca să aveți viață” (Ioan 5.40). În Evanghelia după Matei citim: „Aceștia vor merge la pedeapsa eternă” (Matei 25.46), iar în Apocalipsa: „Vor fi chinuți zi și noapte, în vecii vecilor” (Apocalipsa 20.10). Nu există niciun indiciu că suferința lor va lua sfârșit vreodată. Dar, după ce am spus aceasta,

vreau să precizez că, deși Cuvântul lui Dumnezeu învață în mod clar existența pedepsei eterne a celor care îl resping pe Hristos, El nu face niciodată nici măcar aluzie la torturarea eternă a oamenilor pierduți. Spun aceasta pentru că eu cred că este bine să ne dăm seama de caracterul lui Dumnezeu. Nu există nimic răzbunător la Dumnezeu. El nu vrea să provoace durere sau chinuri inutile oamenilor și de aceea Sfânta Scriptură nu vorbește niciodată despre tortură eternă, așa cum fac uneori predicatorii. Dumnezeu nu îi va tortura niciodată pe oameni și nici nu va permite diavolului să îi chinuie. El nu va permite niciodată demonilor să îi chinuie și nu le va permite oamenilor să se chinuie unul pe altul.

Iadul nu este un loc de groază, în care oamenii răi și îngerii pierduți se chinuie unii pe alții și păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu pentru toată eternitatea. Este închisoarea bine rânduită a lui Dumnezeu, unde oamenii, care niciodată înainte nu s-au comportat cum trebuie, în cele din urmă trebuie să se comporte și unde „orice genunchi se va pleca ... și orice limbă va mărturisi că Isus Hristos este Domnul, spre gloria lui Dumnezeu Tatăl” (Filipeni 2.10,11). Satan nu îi va tortura pe oameni și nu va domni ca împărat în iad. El va fi cea mai nenorocită ființă de acolo. Iadul a fost creat pentru diavol și pentru îngerii săi și este închisoarea lui, unde va suferi în adâncurile iazului de foc pentru păcatele pe care le-a comis de-a lungul secolelor. Astfel, fiecare om va fi judecat după păcatul său și va suferi după fărâdelegea sa. Biblia nu menționează niciodată torturarea sufletelor pierdute. Dar, deși Scriptura nu învață niciodată despre tortură, ea învață despre chinul veșnic al oamenilor care mor fără pocăință.

Știu că cuvintele noastre englezești *torment* și *torture* provin din aceeași rădăcină latină care înseamnă „a se zbate și a se zvârcoli în chinuri”, dar *torture* indică provocarea suferinței fizice, în timp ce *torment* este folosit pentru suferința duhului. „Frica poartă cu ea chinul”. Tu cunoști chinurile teribile ale sufletului în care teama îl poate arunca pe cineva. Iată un om care a închis ochii la dragostea desăvârșită a lui Dumnezeu, care a refuzat să creadă în mărturia Evangheliei, iar el vede tronul mare și alb ridicându-se în fața lui. El știe că trebuie să răspundă pentru păcatele sale. Pe bună dreptate, el este cuprins de teamă, iar „frica poartă cu ea chinul”. Dacă acest om refuză să se plece în pocăință înaintea lui Dumnezeu și să-L primească pe Domnul Isus Hristos ca Mântuitor al său, și pleacă din această viață disprețuind harul lui Dumnezeu, atunci el pleacă pentru a suferi acest chin pentru totdeauna. Cred că cel mai teribil chin, pe care îl poate suferi un suflet pierdut în iad, va fi acela de a se gândi la zilele trecute, de a-și aminti de îndurările disprețuite, de a reflecta asupra îndurărilor disprețuite și de a striga în agonia sufletului său: „Isus a murit pentru mine, iar eu am știut totul despre asta. Și-a vărsat sângele Său prețios pentru păcătoși, și am auzit mereu despre asta. El a murit pentru mine, iar eu L-am respins. L-am respins mila Sa, iar acum sunt exclus de la lumina și bucuria lui Dumnezeu pentru toată veșnicia, iar asta este din cauza mea. Aș fi putut fi salvat de pedeapsa pentru păcatele mele, dar am refuzat să mă încred în Mântuitorul, pe care mi l-a oferit Dumnezeu, iar acum mânia Lui se odihnește asupra mea pentru totdeauna.” Nu-mi pot imagina ceva mai rău. După părerea mea, acest chin al sufletului și al minții întruchipează chinul pe care bărbații și femeile pierdute trebuie să-l sufere în eternitate.

Să ne amintim de cuvântul lui Avraam către omul bogat de odinioară: „Fiule, adu-ți aminte” (Luca 16.25). Totul este învăluit în acest cuvânt, adu-ți minte – amintește-ți pentru eternitate! Psihologii ne spun că nu uităm niciodată nimic din ceea ce am știut cândva; totul este stocat în memoria noastră. Putem crede că am uitat, dar lucrurile ies la suprafață atunci când ne

așteptăm mai puțin. Ele ne vin în minte chiar și atunci când nu ne gândim la ele. La fel se va întâmpla și cu oamenii într-o eternitate pierdută. Fiecare păcat, fiecare nedreptate, fiecare fărădelege și fiecare neascultare vor veni în minte și vor rămâne în veacurile care vor veni. Oamenii își vor aminti de nebuniile acestei vieți și de cât de prost au tratat oferta de îndurare a lui Dumnezeu. „Copile, gândește-te la asta!”

Pentru cei neprihăniți, cuvântul „a-și aminti” își are, de asemenea, locul său. Citim: „Adu-ți aminte de tot drumul pe care te-a călăuzit Domnul Dumnezeuul tău” (Deut 8.2). Amintirea este o chestiune binecuvântată pentru un copil al lui Dumnezeu! Pentru un suflet pierdut, amintirea este o chestiune teribilă! Dacă nu ești încă mântuit, te rog să primești dragostea desăvârșită revelată la cruce. Atunci toate temerile tale vor dispărea, angoasa ta va dispărea și inima ta va cânta: „El m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine” (Galateni 2.20). Aceasta este dragostea care izgonește frica.

Ioan continuă: „Cine se teme nu este împlinit în dragoste”. Imaginează-ți un grup de elevi la un curs de latină. Ei știu că luna viitoare trebuie să dea un examen. Pe parcursul zilei de sâmbătă, unii dintre ei buchisesc și se străduiesc să se pregătească pentru examen. Nici măcar duminică, gândurile lor nu sunt liniștite. Teama lor ne spune că ei nu sunt perfecți în latină, iar ei știu că nu sunt. Ei nu ar buchisi și nu și-ar face griji dacă și-ar fi învățat deja lecția. Să presupunem că mai este o altă elevă în clasă, o tânără strălucitoare, care nu buchisește și nu își face griji. Unul după altul o întâlnesc și o întreabă: „Nu știi că luni ai un examen la latină?”.

„Ba da, știu.

„Atunci, nu ești îngrijorată?”

„Nu, deloc.”

„De ce nu ești neliniștită?”

„Pentru că am învățat în fiecare zi. Sunt recunoscătoare că am o memorie bună. Totul este memorat și de aceea nu mi-e teamă.”

Cel care este perfect în latină nu se teme. Cel care nu este perfect în latină se teme. Când suntem împliniți în dragoste, ne-am învățat lecția și frica a dispărut. Nu dragostea mea este cea care rezistă, ci dragostea Lui.

Versetul 19

1. Ioan 4.19: Noi iubim, pentru că El ne-a iubit mai întâi.

Acum ajungem la partea practică a versetului 19 și voi elimina un cuvânt din textul traducerii King James, pentru că dacă ne uităm în greacă vom vedea că acel cuvânt nu se află acolo. Este omis în toate manuscrisele mai vechi. Traducerea corectă este: „Noi iubim, pentru că El ne-a iubit mai întâi”. Poate că unii dintre voi au sentimentul că s-a pierdut ceva aici. Noi am

dori să citim: „Noi Îl iubim, pentru că El ne-a iubit mai întâi”. Dar gândește-te la asta și vei vedea cât de valoroasă este traducerea corectă. Este ușor să vorbești despre dragostea lui Hristos și a lui Dumnezeu și, totuși, să fii rece, nemilos și nepoliticos cu cei pentru care a murit Isus. Dacă Îl iubim cu adevărat, aceasta se arată prin modul în care ne comportăm cu poporul Său, iar aceasta este o adevărată piatră de încercare! Tu spui că Îl iubești, dar nu-L iubești mai mult decât îl iubești pe copilul lui Dumnezeu, despre care ai cea mai mică părere. Gândește-te la persoana certăreață și irascibilă, care pare să te enerveze mereu, dar despre care știi că aparține Domnului Isus Hristos. Nu Îl iubești pe Hristos mai mult decât iubești această persoană, așa că noi o iubim „pentru că El ne-a iubit mai întâi”.

Când inimile noastre sunt preocupate de minunata Sa dragoste, ne amintim că El ne-a iubit atunci când nu eram demni de a fi iubiți, iar unii dintre noi nici acum nu sunt demni de a fi iubiți. Ne amintim că El ne-a iubit atunci când nu eram demni de a fi iubiți, iar unii dintre noi nici acum nu sunt în mod deosebit demni de a fi iubiți. Dacă El a putut să ne iubească atunci când eram răzvrățiți și dacă aceeași dragoste ne umple inimile acum, ar trebui să fim capabili să-i iubim pe cei care sunt păcătoși, răi și egoiști. Este dragostea care triumfă asupra răului. „Noi iubim, pentru că El ne-a iubit mai întâi”.

Versetul 20

Aici este testul final, pe care Ioan ni-l pune în față:

1. Ioan 4.20: Dacă zice cineva: „Eu Îl iubesc pe Dumnezeu”, și îl urăște pe fratele său, este un mincinos; pentru că cine nu îl iubește pe fratele său, pe care l-a văzut, cum poate să-L iubească pe Dumnezeu, pe care nu l-a văzut?

Ioan folosește uneori un limbaj foarte solemn. Mulți oameni au o imagine falsă despre apostolul Ioan. Multe dintre imaginile bisericesti îl arată ca pe o persoană frumoasă și blândă și nu ca pe un om cu adevărat puternic. Probabil că era un tânăr de aproximativ optsprezece ani când el și fratele său Iacov au venit la Hristos, deoarece Ioan era cel mai tânăr dintre ucenici. Când Domnul i-a privit pe acești doi frați, Iacov și Ioan, în sinceritatea lor tinerească, a spus practic: „Vă voi da un alt nume, vă voi numi Boanerges, fii ai tunetului” (compară cu Marcu 3.17). De-a lungul întregii sale vieți, Ioan a rămas fidel acestui nume dat de Isus. Mult timp după ce Pavel, Petru și toți ceilalți ucenici muriseră, Ioan a continuat să slujească cu Cuvântul în Efes, iar mai târziu a fost trimis la Patmos, din cauza fidelității sale în mărturisirea pentru Hristos. A murit în jurul anului 96 d.Hr. și în acel moment era un bătrân care putea să se uite înapoi la zilele tinereții sale, când călătorea cu Isus. Nu era nimic molatic la Ioan.

Odată, când treceau prin Samaria, Iacov și Ioan au fost atât de neliniștiți de comportamentul samaritenilor încât au spus: „Doamne, vrei să spunem să coboare foc din cer și să-i mistuie, cum a făcut și Ilie?” (Luca 9.54). Ei au văzut că samaritenii ar fi vrut să-L aibă pe Isus la ei la început, dar când și-au dat seama că El era hotărât să călătorească mai departe spre Ierusalim, nu au mai vrut să aibă nimic de-a face cu El. Ei nu au știut că El chiar voia să meargă acolo ca să moară pentru ei. Au crezut că El nu era interesat de ei, ci doar de oamenii din Ierusalim și, prin urmare, nu l-au dorit. Și de aceea Ioan și fratele său au vrut să-i nimicească. Dar Isus le-a spus lui Iacov și lui Ioan: „Nu știți din ce duh [copii] sunteți călăuziți?”

(Luca 9.55; SCHL2000). Nu era nimic blând în a vrea să cheme focul din cer! Ioan nu era un tânăr molatic. El era puternic, energic și plin de viață.

Observă limbajul energic, pe care îl folosește Ioan. Privește din nou la 1. Ioan 2.4: „Cine zice: «Îl cunosc!» și nu ține poruncile Lui este un mincinos și adevărul nu este în el”. În același capitol, în 1. Ioan 2.22, citim: „Cine este mincinosul, dacă nu cel care tăgăduiește că Isus este Hristosul?”. Iar în 1. Ioan 4.20, Ioan nu folosește cuvinte frumoase, ci spune: „Dacă zice cineva: „Eu Îl iubesc pe Dumnezeu”, și îl urăște pe fratele său, este un mincinos; pentru că cine nu îl iubește pe fratele său, pe care l-a văzut, cum poate să-L iubească pe Dumnezeu, pe care nu l-a văzut?” Felul în care te porți cu fratele tău este dovada dacă Îl iubești cu adevărat pe Dumnezeu.

Versetul 21

1. Ioan 4.21: Și avem această poruncă de la El, că cine-L iubește pe Dumnezeu să-l iubească și pe fratele său.

Dacă nu păzești poruncile lui Dumnezeu, nu umbli în ascultare de Cuvântul Lui. „Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții” (Ioan 13.34). De asemenea, trebuie să ne amintim porunca: „Să nu iubim cu cuvântul, nici cu limba, ci în faptă și în adevăr” (1. Ioan 3.18). Gândește-te la aceasta data viitoare, când te vei simți provocat de cineva. Spune-ți: „De câte ori L-am mâhnit pe Duhul Sfânt, dar El încă mă iubește. De câte ori L-am provocat pe Domnul la mânie, dar El încă mă iubește. De câte ori L-am dezonorat pe Tatăl, dar El încă mă iubește. Dragă Dumnezeu, fă ca aceeași dragoste divină și atotcuprinzătoare să curgă în inima mea prin Duhul Tău cel Sfânt. Fie ca niciodată să nu mă gândesc la mine însumi, ci la alții, pentru care Hristos a murit, și să fiu dispus să mă dăruiesc în slujire devotată și plină de dragoste pentru binecuvântarea lor.” Acesta este creștinismul trăit.

Tradus de la: [Der erste Brief des Apostels Johannes \(4\)](#)

Titlul original: „Chapter Four – Living In God’s Love”

din *Addresses on the Epistles of John*, Neptune, NJ (Loizeaux Brothers) 1931

Sursa: <https://plymouthbrethren.org>

Traducere: Ion Simionescu

Adnotare

[1] Nota redacției: Tradus din poezia „Where did you come from, baby dear?” de George MacDonald (1824–1905): *Where did you come from, baby dear? | Out of the everywhere into here. | Where did you get those eyes so blue? | Out of the sky as I came through.*

[2] Nota redacției: În engleză „*the only begotten*” sau „*the begotten Son*” în Ioan 1.14,18; 3.16,18; 1. Ioan 4.19.

[3] Nota redacției: În engleză „*the first begotten*” sau „*firstborn*” în Romani 8.29; Coloseni 1.15,18; Evrei 1.8; Apocalipsa 1.5.

[4] Nota redacției: Tradus din cântarea „Hark! the Voice of Jesus Calling” de Albert Midlane (1825-1909): *Life is found alone in Jesus, | only there 'tis offered thee, | offered without price or money, | 'tis the gift of God, sent free. | Take salvation, | take it now and happy be.*

[5] Nota redacției: Compozitoarea scrie în originalul englezesc: „*clean every whit*”, referindu-se la formularea KJV din Ioan 13.10. În germană {n.tr. și în GBV 2001}, versetul se citește: „Isus i-a spus {lui Simon Petru}: «Cine s-a scăldat {sau: s-a spălat complet} nu are nevoie decât să i se spele picioare, pentru că este în *totul curat*»”.

[6] Nota redacției: Tradus din cântarea „Praise ye the Lord, again, again” de Mary Bowley (1813-1856): „*Clean every whit;*” | Thou saidst it, Lord! | Shall one suspicion lurk? | Thine, surely, is a faithful word, | and Thine a finished work.”

[7] Paul Gilbert: *You are writing a gospel, | a chapter a day, | by deeds that you do, | by words that you say. || Men read what you write, | whether faithless or true; | say, what is the gospel | according to you?* (compară cu 2. Corinteni 3.2,3.)

[8] Nota redacției: Cântarea a fost scrisă de Horatius Bonar (1808-1889) și se spune că ar fi fost prima sa cântare. Mai târziu, el și-a cerut scuze pentru cântare, spunând că ea ar fi „o evanghelie bună”, dar „o poezie proastă”. Noi am prefera să o spunem invers: Este o poezie bună, dar o evanghelie proastă, atunci când Bonar exprimă în această cântare că omul însuși ar fi cel care își pune păcatele pe Isus. În schimb, în Isaia 53.6 se spune: „*Domnul* a aruncat asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor” (Schlachter 2000). Mai târziu, Bonar însuși și-a corectat afirmația din cântare în prima strofă a cântării „Hallelujah, Jesus saves me” cu cuvintele: „*What, lay my sins on Jesus, God's well-beloved son?*” (vezi nota de subsol următoare), citându-și propriile cuvinte din cântarea menționată mai sus (vezi cuvintele cu caractere italicele) și răspunzând negativ la întrebare: „Nu ... Dumnezeu a făcut chiar asta”.

[9] Remarca redacției: tradus din cântarea „Hallelujah, Jesus saves me” de Horatius Bonar (1808–1889): *What, lay my sins on Jesus, | God's well-beloved Son? | No, 'tis a fact most precious | that God e'en that hath done.*

[10] Nota redacției: Tradus din cântarea „A Mind at Perfect Peace” de Horatius Bonar (1808–1889): *So nigh, so very nigh to God, | I cannot nearer be; | for in the person of His Son, | I am as near as He. || So dear, so very dear to God, | more dear I cannot be; | the love wherewith He loves the Son, | such is His love to me.*